

разума и mističa srca sami dale sintetiku, i niko nije čitao Paskala bez tog iskustva. Jednom rečju ljudi naširoko razne načine i pobeđuju i kapituliraju.

Ne zbog razloga Najviša je pobjeda i najviši dar od Boga unutrašnji život. *Oni* ljudi koji imaju unutrašnji život i oni koji su se rodili tako da ne ga imati, osete jednoga dana skepsu ne sivu nego svetlu skepsu prema svemu što je pojava i sadržina spoljašnjeg sveta. Skepsa je svetla zato što čovek zadržki

i ljubav za spoljašnji svet i razumevanje spoljašnjeg sveta, ali ne ceni i meri iz sveta u kojem je samostalni, moćni, *u svom svetu* jednog viner samostalniji

ka ona je samo u unutrašnjem životu. *U svom životu je vlastiti rast* Za sreću treba moći zaboraviti svoj uspeh *svetost, nezavisnost, na koja se čovek zasniva* svoju uspešnost svoju silu u spoljašnjem svetu. Drugim rečima treba napustiti ~~ti u unutrašnjem životu oni se zaboravljaju tako i potpuno.~~ U unutrašnjem

vivotu nema taština i nema zavisti. Nema, jer тамо настаје други раст личности, и уметним друго стање душе: тамо песник није највиша тачка, тамо ~~такође~~ велики човек spoljašnjeg života није натрна жеља. *Често ли загледали у Милана Ракића?* Јаста ли ~~нашотили његов унутрашњи живот?~~ Милан Ракић, можда једини у нас са обе

победе, није имао ни таштina ни зависти. *И* није га то стајало никаквих криза, никаквих борби, никаквих резигнација. Унутрашњи живот, кад се једареф стиче, ~~победа је пре сваког искушава~~ стална је победа. *И* једну олакшицу је имао Милан Ракић за стицање унутрашњег живота, која није свакоме дана: то је његова музикална природа, можда јачи део његовог бића него песничтво. У Ракићу, чини

нам се музикализовала се полако сва творачка машта и он је престао говорити, *према* престао волети пијана и штампана слова, музика је тајанствена и силна. По Ракића песника можда и ~~фатална у смислу судбине~~ судбина одлучна. Ко се у

музику и њено симболисање усели, тај постане скептик према сваком уметничком изразу а нарочито према речи. Реч говор човечји створен је додуше од музичких елементарних елемената, али је реч и по звуку и по ритму сиромашнија рођака му-

зике. *Брло човечје* је диван инструмент док човек пева, али није више то кад стане говорити. Музикализовање песника, то је Ракићев случај, можда и Ракићева ~~судбина.~~ Добра судбина. Јер сва музичност Ракићева удла је и у његову поезију а унутрашњем животу Ракићеву музикалност је дава осигурања је

судбина. Полако полако, ~~Ракић~~ Ракић је као питагорејац почео да спаја музику и поезију уједно. Све мање је писао, све више свирао. У музици је нашао непогрешну ритичност и најчистији израз, и није одолео музици према речи. Преобразио се. Преображења су цене за раст личности. Велика је порасла Ракићева личност, и увек расте. *И* ипак, име његово изговорите га само, је и те да је